

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 186/2010-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. mája 2010 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti G., a. s., Česká republika, zastúpenej advokátom JUDr. M. K., K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Cob 31/09 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti G., a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. februára 2010 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti G., a. s., Česká republika (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. M. K., K., ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Cob 31/09.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

«Dňa 30. novembra 2009 bol našej spoločnosti doručený rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 22. novembra 2009, sp. zn. 14 Cob 31/09, ktorým Krajský súd v Žiline ako odvolací súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín zo dňa 2. decembra 2008, č. k. 9 Cb 130/07-100, a rozhodol o trovách odvolacieho konania.

Rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín zo dňa 2. decembra 2008, č. k. 9 Cb 130/07-100, súd zamietol žalobu našej spoločnosti a rozhodol o trovách prvostupňového konania.

Našou žalobou sme sa domáhali voči R. S. - RP – W. s miestom podnikania... D. K..., ako žalovanému našich nárokov na zaplatenie leasingových splátok vyplývajúcich zo zmluvy o finančnom prenájme s následnou kúpou prenajatej veci č. 901908 (ďalej len „leasingová zmluva“).

Súd prvého stupňa našu žalobu zamietol na tom základe, že leasingová zmluva bola uzatvorená medzi žalovaným a organizačnou zložkou spoločnosti G., B., a žalobca nepreukázal, že organizačná zložka mala oprávnenie na uzatváranie leasingových zmlúv vo svojom mene, keďže ako taká nemá právnu subjektivitu, a teda spôsobilosť brať na seba práva a povinnosti. Okresný súd ďalej uviedol, že to, že zahraničná osoba má oprávnenie podnikat' na území Slovenskej republiky nemení nič na tom, že organizačná zložka nemá právnu subjektivitu. Súd prvého stupňa preto vyhodnotil leasingovú zmluvu uzatvorenú organizačnou zložkou ako neplatný právny úkon.

Naša spoločnosť sa proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa odvolala z tých dôvodov, že označenie našej spoločnosti v leasingovej zmluve obsahuje plné obchodné meno právnickej osoby, ako aj jej právnej formy (G., a. s.) a v ďalšom texte je údaj o zápise tejto zahraničnej osoby v Obchodnom registri vedenom Mestským súdom v Prahe v oddiele B vo vložke č. 5125. Z leasingovej zmluvy vyplýva, že naša spoločnosť bola riadne identifikovaná a označená, pretože obchodné meno zahraničnej osoby je GMAC, a. s. Za úplným

obchodným menom zahraničnej osoby nasleduje ešte označenie organizačnej zložky. Z tejto skutočnosti nemožno vyvodiť záver, že táto organizačná zložka uzatvorila leasingovú zmluvu vo vlastnom mene.

Uvedené právne hodnotenie sme podopreli aj konštantnou judikatúrou, a to rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5 Obo 17/2000, sp. zn. 6 Obo 158/97, ktoré sa týkali našej spoločnosti, ako aj rozhodnutím publikovaným v časopise Zo súdnej praxe pod č. 57/1996.

K odvolaniu našej spoločnosti rozhodol Krajský súd v Žiline ako odvolací súd tak, že rozsudok potvrdil na tom základe, že v leasingovej zmluve pod skratkou „G.“ bola jednoznačne označená len organizačná zložka. Uvedené, vo vzťahu k tvrdeniam žalobcu neperfektné a neurčité označenie zmluvnej strany v danom prípade nemohlo viesť k inému vyhodnoteniu, než ktoré vyvodil okresný súd, že účastníkom právneho úkonu žalovanej zmluvy bola označená organizačná zložka bez právnej subjektivity s následkom absolútnej neplatnosti takto uzavretej zmluvy podľa § 38 Občianskeho zákonníka.

Krajský súd neprihliadal na uvádzané rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, čo odôvodnil tým, že tieto riešia problematiku účastníka v rovine spôsobilosti konania. Pokiaľ ide o rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5 Obo 17/00, podľa ktorého zo skutočnosti, že v zmluve je ako účastník označená organizačná zložka existujúcej právnickej osoby (obchodnej spoločnosti), nemožno dospieť k záveru, že ju uzavrela organizačná zložka vo svojom mene a nie v mene právnickej osoby, ktorej je zložkou; krajský súd bol toho názoru, že v danej konkrétnej veci zo sumáru údajov uvádzaných v zmluve nebolo možné dôvodiť a prijať jednoznačný a nepochybný záver, že účastník zmluvného vzťahu konal nie vo svojom mene, ale ako organizačná zložka zahraničnej právnickej osoby...

V prejednávacom prípade súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd riešili otázku platnosti leasingovej zmluvy s tým záverom, že táto zmluva je neplatná z dôvodu, že ju mala uzatvoriť organizačná zložka našej spoločnosti.

Takýto záver je nesprávny, je v rozpore s ustálenou súdnou praxou a je arbitrárny...

V prvom rade je potrebné zdôrazniť, že súdy sú povinné vykladať právne úkony tak, aby bola zachovaná ich platnosť (napr. nález Ústavného súdu Českej republiky zo dňa 14. apríla 2005, sp. zn. I. ÚS 625/03, ktorý bol prevzatý súdnou praxou všeobecnými súdmi

Českej republiky, napr. uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 14. decembra 2005, sp. zn. 22 Cdo 2531/2005). Podľa uvedeného nálezu Ústavného súdu Českej republiky základným princípom výkladu zmlúv je prioritou výkladu, ktorý nezakladá neplatnosť zmluvy, pred takým výkladom, ktorý neplatnosť zmluvy zakladá, ak sú možné oba výklady. Je tak vyjadrený a podporovaný princíp autonómie zmluvných strán, povaha súkromného práva a s tým spojená spoločenská a hospodárska funkcia zmluvy. Neplatnosť zmluvy má byť teda výnimkou, nie zásadou. Tento výkladový argument presahuje český právny poriadok, prelína sa právnymi poriadkami západnej právnej kultúry a má charakter všeobecného právneho princípu [napr. Land, O., Beale, H. (ed.): *Principles of European Contract Law. Parts I and II. 2nd ed., Kluwer Law International 2000, s. 106*]...

Ďalej je potrebné zdôrazniť, že otázku označenia účastníka konania pre procesné účely riešila súdna prax, pričom v prejednávanom prípade sa súd prvého stupňa a odvolací súd od tejto ustálenej súdnej praxe podstatne odchýlili.

Poukazujeme na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované v časopise *Zo súdnej praxe* pod č. 57/1996, ako aj vo vzťahu k našej spoločnosti vydané rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5 Obo 17/00 a sp. zn. 6 Obo 158/97. V neposlednom rade poukazujeme aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 24. septembra 2008, č. k. II. ÚS 154/08-34, ktorý uvedenú problematiku v zmysle procesnej otázky riešil rovnako s opačným záverom ako súd prvého stupňa a súd odvolací.

V tejto súvislosti uvádzame, že procesná subjektivita sa odvodzuje od subjektivity právnej (§ 19 O. s. p.). Preto nevidíme žiaden dôvod pre hodnotenie rovnakej otázky iným spôsobom, ako sa to celkom nedostatočne pokúšal odôvodniť odvolací súd...

Leasingová zmluva v rovnakom znení (z rovnakého obdobia, uzatvorená s iným leasingovým nájomcom) bola prv posudzovaná aj Krajským súdom v Žiline v inom súdnom konaní, sp. zn. 14 Cob 10/07, a to v konaní v právnej veci navrhovateľa A. M., s. r. o. voči Krajskému riaditeľstvu Policajného zboru a voči našej spoločnosti. Krajský súd v Žiline vtedy potvrdil rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 6. decembra 2006, č. k. 11 Cb 136/05-398, na tom základe, že leasingovú zmluvu v rovnakom znení čo do označenia našej spoločnosti posúdil za platný dôvod nadobudnutia vlastníckeho práva našej spoločnosti k predmetnému vozidlu. Za podstatné v tejto súvislosti považujeme práve posúdenie samotnej

leasingovej zmluvy ako platnej zo strany Krajského súdu v Žiline. Tu sa navyše nejednalo len o otázku procesnú, ale o otázku hmotnoprávnu...

Napokon uvádzame, že pre vec samu záväzným spôsobom bola otázka platnosti zmluvy riešená aj rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín zo dňa 9. júna 2006, č. k. 9 Cb 146/05-105, ktorým bola naša žaloba na zaplatenie nárokov vyplývajúcich zo záverečného vyúčtovania voči žalovanému Romanovi Svitekovi zamietnutá. Súd v uvedenej veci výslovne uviedol, že je nepochybné, že medzi žalobcom a žalovaným existuje... právny vzťah a z toho vyplývajúca pohľadávka, nie však vtákom zmysle, ako si ju žalobca uplatnil. Keďže súd zistil, že leasingová zmluva je naďalej platná, nemohol priznať žalobcovi nároky, na ktoré by žalobcovi vzniklo právo v prípade predčasného skončenia leasingu. Žalovaný (správne žalobca) mal preto v čase rozhodovania súdu nárok len na zaplatenie omeškaných leasingových splátok a úrokov z nich...

Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť a stal sa v zmysle § 159 ods. 2 O. s. p. záväzným pre účastníkov (vrátane žalovaného) a všetky orgány. Súd prvého stupňa a odvolací súd sa však zjavne necítily byť viazané takýmto rozhodnutím...

Nedotýkajúc sa vyššie uvedeného, ďalej k veci uvádzame, že aj v prípade, ak by súd prvého stupňa a odvolací súd posúdili zmluvu ako neplatnú, v súlade s ustálenou súdnou praxou bolo ich povinnosťou posúdiť uplatnený nárok ako nárok z bezdôvodného obohatenia (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 31. júla 2003, sp. zn. 25 Cdo 1934/2001, rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 29. apríla 2009, sp. zn. 33 Odo 1665/2006)...

Ani takto však súdy nepostupovali...

Je pravdou, že súčasťou koncepcie kontinentálneho práva nie je doktrína o viazanosti súdov precedentami (ani to však nieje pravdou vo vzťahu k judikatúre Súdneho dvora Európskych spoločenstiev, ako aj k judikatúre Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá sa týka základných ľudských práv a slobôd). Na druhej strane v našom systéme existuje požiadavka na spravodlivé konanie, ktoré sa vykonáva v rovnakých prípadoch rovnako (požiadavka na rovnosť, a to nielen v zmysle rovnosti v konaní, článok 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ale aj rovnosť na rovnako vykonávanú spravodlivosť, event. na súdnu ochranu poskytovanú rovnakým spôsobom,

článok 12 ods. 1 prvá veta v spojení s § 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Uvedená koncepcia je doktrínou *jurisprudence constante*.

Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá má základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Každý účastník konania má v rámci spravodlivého súdneho konania právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Okrem toho je obsahom základného práva na súdnu ochranu aj to, aby v prípade, ak sa v judikatúre všeobecných súdov, najmä najvyššieho súdu a v doktríne objavujú viaceré výklady a spôsoby používania právnej normy, ktoré sú rozhodujúce pre výrok vo veci, bolo v rozhodnutí o veci samej jednoznačne a presvedčivo vysvetlené, prečo všeobecný súd použil tie metódy výkladu, ktoré použil, aké argumenty ho viedli k tomu, že sa priklonil k vlastnému riešeniu, a nie krieseniu, ktoré už existuje v judikatúre, prípadne v relevantných doktrínach, a aké dôvody ho viedli k tomu, že sa odklonil od existujúcej judikatúry z hľadiska predvídateľnosti súdneho rozhodnutia (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. IV. ÚS 214/04).

V danom prípade sme presvedčení, že označenie našej spoločnosti v leasingovej zmluve je dostatočné pre udržanie platnosti leasingovej zmluvy.

Označenie našej spoločnosti obsahuje obchodné meno, adresu organizačnej zložky, identifikačné číslo a zápisy v príslušných registroch, ktoré sa týkajú zahraničnej osoby, ako aj jej organizačnej zložky.

Označenie našej spoločnosti na leasingovej zmluve obsahuje plné a správne obchodné meno našej spoločnosti – G., a. s. Takto označená osoba je subjektom práva podľa § 22 prvej vety Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého právnu spôsobilosť, ktorú má iná než fyzická zahraničná osoba podľa právneho poriadku, podľa ktorého bola založená, má takisto v oblasti slovenského právneho poriadku. Spoločnosť G., a. s. svoju subjektivitu odvodzuje z ustanovenia § 56 ods. 1 Obchodného zákonníka Českej republiky č. 513/1991 Zb. v znení neskorších predpisov.

Dodatok označujúci, že sa jedná o organizačnú zložku podniku zahraničnej osoby, na veci nič nemení. Tým sa iba špecifikuje, že vec (leasingová zmluva) sa týka organizačnej zložky podniku zahraničnej osoby.

Adresa uvádzaná ako registračná adresa... B., a kontaktná adresa... B., je adresou organizačnej zložky a zároveň adresou určenou na doručovanie príp. písomností. Nejedná sa o sídlo účastníka - toto má zahraničná osoba v P.; organizačná zložka podniku zahraničnej osoby ani sídlo na území Slovenskej republiky nemá a uvedené adresy ako sídlo ani označované neboli.

V leasingovej zmluve sa ďalej uvádza identifikačné číslo našej spoločnosti. Identifikačné číslo sa používa na jednoznačnú identifikáciu právnickej osoby a podnikateľa a má evidenčný význam (§ 27 ods. 1 prvá veta zákona č. 540/2001 Z. z. o štátnej štatistike v znení neskorších predpisov). Identifikačné číslo je teda číslom prideleným zahraničnej osobe pre účely týkajúce sa Slovenskej republiky, a to na získavanie štatistických informácií potrebných na posudzovanie sociálno-ekonomického vývoja, ako je to vymedzené v ustanovení § 1 zákona č. 540/2001 Z. z. v znení zákona č. 215/2004 Z. z.

Pre úplnosť uvádzame, že z uvedeného dôvodu ani nie je možné používať identifikačné číslo pridelené v Českej republike, inak by mohlo dôjsť k nesprávnemu záveru, že sa jedná o osoby dve, pretože podľa ustanovenia § 27 ods. 3 prvá veta zákona č. 540/2001 Z. z. v znení zákona č. 215/2004 Z. z. každej právnickej osobe a každému podnikateľovi sa prideliuje len jedno identifikačné číslo, a teda jeden subjekt môže mať iba jedno identifikačné číslo. Aj v prípade odštepného závodu alebo inej vnútornej organizačnej jednotky sa tvorí identifikačné číslo z identifikačného čísla právnickej osoby a z poradového čísla, aby nedošlo k nežiaducemu nedorozumeniu.

Napokon sme dodržali aj ustanovenia § 21 Obchodného zákonníka č. 513/1991 Zb. v znení neskorších predpisov, a to čo do údajov o zápise organizačnej zložky podniku zahraničnej osoby do obchodného registra, označenia zahraničného obchodného registra alebo inej evidencie, do ktorej sa zahraničná osoba zapisuje, a údajov o zápise zahraničnej osoby do tohto registra alebo do inej evidencie, ak právo štátu, ktorým sa zahraničná osoba spravuje, povinnosť zápisu do obchodného registra alebo do inej evidencie ukladá.

Jediný údaj, ktorý nie je na leasingovej zmluve uvedený, je adresa sídla zahraničnej osoby. Sme však presvedčení, že tento nedostatok nespôsobuje v okolnostiach prípadu v žiadnom smere neurčitost' označenia našej spoločnosti, a tak nemá za následok neplatnosť leasingovej zmluvy.

Na záver teda zhrňame, že považujeme rozhodnutia súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu za nesprávne, rozporné s ustálenou súdnou praxou a arbitrárne, pokiaľ nedostatočným spôsobom odôvodňujú svoje prekvapivé závery. Navyše aj v prípade nimi skonštatovanej neplatnosti leasingovej zmluvy sú v rozpore s ustálenou súdnou praxou a sú celkom nepreskúmateľné, pokiaľ neodôvodňujú, prečo žalobou uplatnené nároky z leasingovej zmluvy (ktorá má povahu úveru) nepriznali v prípade zistenej neplatnosti tejto zmluvy titulom bezdôvodného obohatenia. Uvedené rozhodnutia tak považujeme z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné. Zároveň sú v príčinnej súvislosti s porušením práva našej spoločnosti na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie, ako aj na rovnosť poskytovanej súdnej ochrany.»

Sťažovateľka ústavnému súdu navrhla, aby vo veci rozhodol týmto nálezom:

„Základné právo sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené v konaní pred Krajským súdom v Žiline, sp. zn. 14 Cob 31/09.

Rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 22. novembra 2009, sp. zn. 14 Cob 31/09, a rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín zo dňa 2. decembra 2008, č. k. 9 Cb 130/07-100, sa zrušujú a vec sa vracia na ďalšie konanie.

Spoločnosti GMAC, a. s. sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia v sume 303,31 €, ktorú je Krajský súd v Žiline povinný vyplatiť na účet Advokátskej kancelárie I., R. & K. s. r. o. so sídlom... K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V súlade s už uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Porušenie označených základných práv vidí sťažovateľka v namietanej nesprávnosti právnych záverov rozsudku krajského súdu sp. zn. 14 Cob 31/09 z 22. novembra 2009 a v jeho nedostatočnom odôvodnení.

Podľa sťažovateľky právne závery krajského súdu sú odlišné od ustálenej rozhodovacej praxe všeobecných súdov v obdobnej otázke ako bola posudzovaná krajským súdom, a táto odlišnosť nebola krajským súdom relevantne odôvodnená.

Spornou otázkou bolo posúdenie, či účastníkom lízingovej zmluvy na strane lízingového prenajímateľa je sťažovateľka ako obchodná spoločnosť s právnou subjektivitou alebo jej organizačná zložka bez právnej subjektivity, a to v nadväznosti na

označenie lízingového prenajímateľa v samotnej lízingovej zmluve. Krajský súd dospel k záveru, že ako lízingový prenajímateľ je v lízingovej zmluve (o ktorú sťažovateľka opierala svoje nároky uplatňované v súdnom konaní) označená organizačná zložka sťažovateľky, ktorá nemá právnu subjektivitu, a preto zmluvu posúdil ako absolútne neplatnú.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označila sťažovateľka, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a zároveň

by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Ústavný súd po preskúmaní rozsudku krajského súdu konštatuje, že v ňom nemožno ustáliť prvky arbitrárnosti, ktoré by nasvedčovali nesprávnosti právnych záverov krajského súdu alebo ktoré by spočívali v nedostatočnom odôvodnení jeho záverov.

Pokiaľ sťažovateľka poukazuje na odlišné závery súdov v otázke posúdenia subjektu zmluvy, je potrebné dodať, že posúdenie označenia účastníka zmluvného vzťahu je individuálnou skutkovou a právnou otázkou vo vzťahu ku konkrétnej zmluve a patrí do autonómnej rozhodovacej činnosti konajúceho súdu so zohľadnením okolností daného prípadu.

Ústavný súd vzhľadom na už uvedené a s ohľadom na svoju ustálenú rozhodovaciu činnosť zdôrazňuje, že mu neprináleží prehodnocovať skutkové a právne závery všeobecných súdov, a v tomto prípade krajského súdu, ktoré nie sú v takej miere rozporné a neodôvodnené, že by to dosahovalo ústavnoprávny rozmer a zadávalo možnosť porušenia označených práv sťažovateľky.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľky odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá v celom rozsahu, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. mája 2010